Parusia eli Herran totinen tulemus. Muistelen Albert Camusin kerran kirjoittaneen kutakuinkin näin: ”Se, että elää, on sama asia kuin se, että antaa absurdin elää. ” Shakespearen Hamlet-näytelmä käsittelee tätä samaa problematiikkaa, johon Camus viittaa. Oireellinen on prinssi Hamletin kysymys, joka Matti Rossin uudessa suomennoksessa kuuluu nyt 'Olla vai ei' –, sieltä ei pääse pois. On se ansa, jos sillä tavalla eläytyy." Sekä Tanskan Prinssi Hamlet että tämän rakastettu, Ofelia kokevat maailman absurdin mielettömyyden, mutta heidän ratkaisunsa ovat erilaiset: Ofelia valitsee itsemurhan, mutta Hamlet päättää antaa absurdin elää. Samuel Beckettin absurdissa näytelmässä odotettiin Mr. Godotia tulevaksi. No, tämäpä kuitenkaan ei milloinkaan saapunut. Tietysti. Jotkut pitävät Beckettin näytelmää näin muodoin peräti profetaalisena, koska se heijastelee postmodernissa tilassa laajasti vallitsevaa arvojen luhistumista ja nihilismiä. No, totta se on: mainittu näytelmä heijasteleekin taidokkaasti juuri tätä, myönnän. Mutta kuitenkin minusta sisimmässäni tuntuu, että tämä ei kuitenkaan ole vielä ihan koko totuus. Palautan mieliin tässä yhteydessä vanhan juutalaisen tavan: Juhlapöytään on tapana kattaa aina yksi ylimääräinen tuoli, yksi ylimääräinen lautanen ja yhdet ylimääräiset ruokailuvälineet. On sanottu, että tuo ylimääräinen paikka juhlapöydässä on katettu – tulkinnasta riippuen – joko vanhurskaalle profeetalle ja/tai jopa tulevalle Messiaalle. On totta, että meidän ihmisten on toisinaan vaikea ymmärtää Jumalan tahtoa, mutta joskus on myös vaikea nähdä selvästi, että kauan kaivattu ja haaveiltu Jumalan Pojan Parusia onkin jo tapahtunut: Herra onkin jo tullut, hän onkin jo keskuudessamme ja tänä päivänä hän aterioi samassa pöydässä meidän syntisten kanssa. Dietrich Bonhoefferin sanoin: Jokainen lähimmäinen on Kristus. Tässä onkin tosi Parusia eli Herran totinen tulemus kirkkaudessa: Jokaikinen lähimmäinen. Immanuel. 9.1. 2014.